

1. fejezet

A szemtanú úgy nyilatkozott, hogy ő tulajdonképpen nem látta megtörténni az esetet, de nyilvánvaló, hogy mi történt, mert másképp hogy lehetne értelmezni a helyzetet? Nem sokkal éjfél után egy zöld télikapátos férfi az egyetlen bejáraton át bement a kis betonbunkerbe. Két fekete öltönyös követte. Ezután rövid szünet következett, majd a két fekete öltönyös férfi kijött.

A zöld télikapátos nem jött ki többé.

A két fekete öltönyös férfi megtett harminc szapora lépést, majd beült egy piros autóba. Olyan színű volt, mint a tűzoltóautók, mondta a szemtanú. Élénkpiros, meglehetősen új. A szemtanú úgy vélte, egy átlagos négyajtós szedán lehetett. Vagy talán ötajtós. Esetleg háromajtós. De az biztos, hogy nem kétajtós kupé. A szemtanú szerint Toyota volt. Vagy Honda. Vagy Hyundai. Esetleg egy Kia.

Akárhogy is, a két fekete öltönyös férfi elhajtott a kocsival.

A zöld télikapátosnak továbbra sem volt semmi nyoma.

Aztán egyszer csak vér kezdett csordogálni a bunker ajtaja alól.

A szemtanú ezután hívta a rendőrséget.

A megyei seriff jött ki, és meghallgatta a szemtanú beszámolóját. Elég jól értett ahhoz, hogyan kell sürgetni az embereket úgy, hogy közben mégis türelmesnek tűnjön. Egyike volt ez számos adottságainak. A szemtanú végül végzett a mondandójával. A seriff ezután egy hosszú percig gondolkodott. Az országnak egy olyan eldugott zuga volt ez, ahol több száz négyzetkilométeren át csak az üres préri terül el minden irányban, egészen a sötét horizontig, és az utak kihalt, hosszú aszfaltszalagként nyúlnak a távolba.

Olyan vidék, ahol csak úgy lehet elkapni valakit, ha útzárlatot rendelnek el.

Így aztán hívta az autópálya-rendőrséget, az állam fővárosából

felküldetett egy rendőrségi helikoptert is, és kiadta a sürgős körözést egy élénkpiros importautóra, amelyben két fekete öltönyös férfi ül.

Jack Reacher százötven kilométeren és másfél órán át utazott egy nő társaságában egy piszkosszürke furgonban, mire a távolban meglátta egy többszintű autópálya-kereszteződés ragyogó fényeit, és az óriási zöld jelzőtáblákat, amelyek kelet és nyugat felé mutatták az útirányt. A nő lassított, aztán megállt, Reacher pedig kiszállt, megköszönte a fuvart, és a furgon után intett. A nő a legelső lehajtóra kanyarodott rá nyugat felé, Denver és Salt Lake City irányába, ő pedig besétált a felüljáró alá, és megállt a kelet felé vezető felhajtó mellett, fél lábbal az útpadkán, a másikkal az úttesten. Kidugta a hüvelykujját, és igyekezett barátságos arcot vágni.

Ami persze nem volt könnyű. Nagydarab fickó volt, százkilencvenöt centi magas, erős testalkatú, és a külseje ezen az éjszakán – mint általában – kissé zilált és rendezetlen volt. A magányos autóvezetők inkább szimpatikus és ártalmatlan külsejű útitársat keresnek, ő pedig tapasztalatból tudta, hogy így ránézésre nem ő az első, akit szívesen felvesznek. Túlságosan is fenyegető volt a megjelenése. Most ráadásul további hátrányt jelentett az is, hogy nemrégiben tört el az orra. Egy darab ezüstszürke szigetelőszalaggal ragasztotta le, bár tisztában volt azzal, hogy ettől még groteszkebb lett a kinézete. A szigetelőszalag nyilván megcsillan a lámpák sárgás fényében. De úgy érezte, egészségügyi szempontból jól tesz, ha le van ragasztva az orra, ezért aztán úgy döntött, legalább egy óra hosszat rajta tartja. Ha hatvan percen belül nem veszi fel valaki, akkor majd esetleg lehámozza.

Nem állt meg senki hatvan percen belül. Alig volt forgalom. Egy téli éjszaka Nebraskában. Több kilométeres körzetben ez a többszintű kereszteződés volt az egyetlen jelentős közlekedési csomópont, de még így is néha percek teltek el úgy, hogy egyetlen jármű sem jött errefelé. Odafent, a felüljárón aránylag folyamatosan zajlott a forgalom, de innen nem nagyon hajtott fel senki. Az első egy órában mindössze negyven jármű fordult keleti irányba. Személygépkocsik, teherautók, sportkocsik, különféle márkák, különféle modellek, különböző színek. Harminc közülük lassítás nélkül húzott el mellette. Tíz sofőr végigmérte, aztán elfordult, és felgyorsítva továbbhajtott.

Ez nem volt szokatlan. Évek óta egyre nehezebb és nehezebb stoppolni.

Ideje javítani egy kicsit az esélyein.

Elfordult, és a hüvelykujjának berepedt körmével elkezdte lepiszkálni a ragasztószalag szélét. Egy centit sikerült lekapirgálnia, aztán a hüvelykujja és mutatóujja közé csippentette. Kétféle iskola létezik ebben a témában. Az egyik szerint villámgyorsan le kell tépni a tapaszt, míg a másik inkább a lassú lehámozás híve. A választási lehetőség persze illuzórikus, gondolta. Így is, úgy is fájni fog. Úgyhogy inkább a gyors megoldás mellett döntött. Az arcára tapadó részt lerántani nem volt olyan nagy dolog, de az orrán már más volt a helyzet. Újra felnyitkáltak a sebek, meghúzódott és elmozdult a duzzanat, és maga a törött csont is roppant egyet.

Az arca másik feléről sem volt nagy gond letépni a tapaszt.

Összetekerte és zsebre vágta a véres ragasztószalagot, aztán az ujjja hegyére köpött, és letörölgette az arcát. Hirtelen meghallotta, hogy valahol pár száz méter magasban egy helikopter berreg, aztán meg is pillantott egy erős reflektort. A fénycsóva belehasított az éjszakába, itt-ott megállt, aztán továbbsiklott. Reacher megfordult, egyik lábát megint az úttestre tette, és kidugta a hüvelykujját. A helikopter egy ideig egy helyben lebegett, aztán mintha megunt volna a keresést, eldübörgött nyugat felé, és a zaj végleg elhalt. A felüljárón továbbra is aránylag gyér volt a forgalom, de azért folyamatos. Az autópálya forgalmát tápláló, észak-déli irányba haladó országúton egyre kevesebb volt az autó. Szinte mind elfordult egyik vagy másik irányba, egyenesen egyik sem hajtott tovább. Ő azért nem vesztette el az optimizmusát.

Hideg volt az éjszaka, ami jót tett az arcának. Elszibbasztotta, és ettől enyhült a fájdalma. Egy kansasi rendszámtáblájú furgon közeledett dél felől, keletnek fordult, aztán egészen lelassított. Egy langáléta, fekete bőrű férfi vezette, vastag télikabátba bugyolálva. Talán nem működött a fűtés. Hosszan és jó alaposan szemügyre vette Reachert. Majdnem megállt, de végül aztán mégsem. Elfordult, és továbbhajtott.

A zsebében volt némi pénz. Ha el tudna jutni Lincolnig vagy Omaháig, ott már felszállhatna egy távolsági buszra. De odáig stoppolnia kell. A mellette elhajtó autók közötti szünetekben most már be-

dugta a jobb kezét a bal hóna alá, mert kezdtek lefagyni az ujjai. A lélegzete fehér párafelhőbe burkolta a fejét. Elszárguldott mellette az autópálya-rendőrség járőrautója. A tetején be volt kapcsolva a kék villogó, de nem szirénázott. Két zsaru ült benne. Egy pillantást sem vettek rá, csak előrebámultak. Talán valami baleset történhetett.

Két újabb autó is majdnem megállt. Az egyik délről jött, a másik észak felől, pár perc különbséggel. Mindkettő lelassított, a sofőrök egy kicsit tétováztak, szemügyre vették a stoppost, aztán felgyorsítottak és elhajtottak. Már majdnem – gondolta. Mindjárt meglesz. Talán neki kedvez az, hogy ennyire későre jár. Az emberek így éjfél körül már könyörületesebbek, mint napközben. Éjszaka vezetni amúgy is kicsit szokatlan dolog. Ilyenkor jobban belefér az is, hogy felvegyenek a kocsijukba egy vadidegent.

Legalábbis ebben reménykedett.

Egy újabb sofőr is jól megnézte, aztán továbbhajtott.

Aztán egy újabb is.

A tenyerébe köpött, és egy kicsit lenyalta a haját.

Továbbra is próbált mosolyogni.

Még mindig optimista volt.

Aztán végre-valahára, kilencvenhárom perc után megállt egy autó.